

15 SEP 1964

சித்தாந்தம்

சைவ சித்தாந்த மகா சமாஜத் திங்கள் வெளியீடு

'தன்க டன்னடி பேனையுந் தாங்குதல்
என்க டன்பணி செய்து கிடப்பதே'

37

குரோதி புரட்டாசி 1964 செப்டம்பர்

இதழ் 9

உள்ளுறை

பக்கம்

திருவாசகம்—அறுகெடுப்பார்

... 255

திருக்கச்சூர்

... 267

திருநீறும் உபநிடதங்களும்

... 271

சைவ மகிமை

... 274

மதிப்புரை

... 285

சமாஜத் தேர்வுகளின் பாடத்திட்டம்

... 286

பத்திராசிரியர்: மு. அருணாசலம், எம். ஏ.,

உதவிப் பத்திராசிரியர்: வித்துவான் அம்பை. இரா. சங்கரன்.

சைவ சித்தாந்த மகா சமாஜம்,

12, கிழக்கு மாடவீதி, மயிலாப்பூர், சென்னை-4.

ஆண்டுச் சந்தா ரூபா. 3

தனிப்பிரதி அனு 4

இயல்புகள் பின்வருமாறு :—

- (1) நாம் பார்க்கும் உலகம் ஒரு ஜன்மீகப் பிரபஞ்சத்தின் (Universe) பகுதியும் அதை ஆதாரமாகக் கொண்டதும் ஆகும்; என்பதும்,
- (2) அந்த ஜன்மீகப் பிரபஞ்சத்தோடு மாறுபடாமல் இசைந்து கலந்து வாழ்கலே வாழ்க்கையின் பயனாகும்; என்பதும்,
- (3) வழிபடுதலில் அல்லது அவ்வான்மீகப் பிரபஞ்சத்தின் சித்தோடு—அதைக்கடவுள் அல்லது ஒரு நியதி என்று சொன்னாலும் சரி—கலந்திருத்தலில் ஜன்மீக சக்தி உண்டாகிறது; என்பதும்,
- (4) சமய வாழ்க்கையின் பயனாக ஒருவனுக்கு வாழ்க்கையில் புது சுவை அல்லது ஜீவம் உண்டாகி அது அமைதியான இன்பத்திலோ பேராண்மையிலோ நிறுத்தும் என்பதும்;
- (5) அது அச்சமின்மையும், அமைதியும், மற்றவர்கள்பால் அன்பும் அருளும் உடைமையாக்கும்; என்பதுமாம்.

பேராசிரியர் லாபா என்பவர் சொல்கிறார் :—

“கடவுள் இருக்கிறாரா? எவ்வாறு இருக்கிறார்? அவர் இலக்கணங்கள் என்ன? என்பது கேள்வியல்ல. அவர் அல்லது அது உன் வாழ்க்கையில் எவ்வாறு பயன்படுகிறது? என்பதுதான் சமய வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய கேள்வி. சமயத்தின் பயன் கடவுள் அல்ல; வாழ்க்கை; ஆழமான, அகலமான, வளமான, வாழ்க்கை, எவ்வகையிலும் குறைவற்ற நிறைவு பெற்ற வாழ்க்கை”.

“வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையுந் தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்”.

நேரு, சமீபத்தில் வாழ்ந்த இராமகிருஷ்ணரைப் போலவே, இராமலிங்கரைப் போலவோ, இறையனுபவம் பெற்றவரல்லர் என்பது வெளிப்படை. ஆனால், இறையனுபவத்திற்கு வேண்டிய பக்குவங்களெல்லாம் அமைந்தவர் என்று கூறலாம். இறைவனைப்பற்றிப் பேசுவது வேறு, தெய்வீக வாழ்க்கை சிறிதேனும் கைவரப்பெறுவது வேறு என்பதை மனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

சி த் தா ந் த ம்

ஆனைமுகன் ஆறுமுகன் அம்பிகைபொன் னம்பலவன்
ஞானகுரு வாணியை உள் நாடு.

மலர் 37

குரோதி புரட்டாசி 1964 செப்டம்பர்

இதழ் 9

திருவாசகம் - அறுகெடுப்பார்

(ஆசிரியர்)

அறுகெடுத்தல் அல்லது அறுகிடுதல் என்பது, வாழ்த்துதல் (ஆசீர்வாதம் செய்தல்) பூசித்தல் என்பன வாய்பல பொருள்களில் இலக்கியத்தில் வழங்கி வந்திருக்கிறது. “தையலார் அறுகு தூவி வாழ்த்தினர் தழுவச் சார்ந்தான் (இந்திர ஐத்து)” என்பது கம்பராமாயணம், யுத்த காண்டம் (நாகபாசம் 206) சேக்கிழார் பெரிய புராணம் பாடி முடித்து யானைமீதமர்ந்து வீதியுலா வரும் போது, “ஆரணங்கள் விரித்தோதி, மாமறையோர் எதிர் கொண்டு அறுகெடுப்ப வாழ்த்தெடுத்தார் அரம்பையர்களெல்லாம்” என்பது திருத்தொண்டர் புராண வரலாறு (88). தியகனாகண்டு மனம் வருந்திய கண்ணகியை எண்ணி தேவந்தியானவள், சாத்தன் கோட்ட மடைந்து அத்தேவனுக்கு அறுகும், சிறுபூனைமலரும் நெல்லும் தூவிப் பூசித்துக் “கண்ணகி கணவனைப் பெறுக” என வாழ்த்தினாள் என்று சிலப்பதிகாரம் கூறும்.

.....வாட்டரும் சீர்க்

கண்ணகி நல்லாளுக்கு உற்ற குறை யுண்டென்று

எண்ணிய நெஞ்சத்து இனையளாய்—நண்ணி

அறுகு சிறு பூனை நெல்லொடு தூய்ச் சென்று

பெறுக கணவனெடு என்றாள் (கதைத்திறம் 40-44)

குலோத்துங்கனை அரசர் திருவடியில் அறுகிட்டு வணங்கினர் (பூசித்தனர்) என்று கலிங்கத்துப்பரணி (251) கூறுகிறது.

அறை கழல் அரசர் அப்பொழுது
அடிமிசை அறுகெடுத்திட
மறையவர் முடி எடுத்தனர்
மனுநெறி தலையெடுக்கவே

அறுகிட்டு வாழ்த்து தல், அறுகிட்டு வணங்குதல் என்ற மரபு காலப் போக்கில் அறுகொடு நெல்லும், மலரும் கலந்து இடுதல் என்று மாறிற்று. நெல் அரிசியாகி, அட்சதை இடுதல் என்றும் ஆயிற்று. அறுகும் அட்சதையும், மலரும் கலந்து இட்டு வாழ்த்துதல், அட்சதையிடுதல், அட்சதம் (அக்கதம்) தெளித்தல் என்று உலக வழக்கில் வழங்கக் காண்கிறோம். இவ்வுலக வழக்கை,

திங்கட் குடையுடைச் சேரனும் சோழனும் பாண்டியனும்
மங்கைக் கறுகிட வந்துநின் றுர்மணப் பந்தலிலே

என்ற தனிப் பாடலில் பாரிமகளிர் திருமணத்தில் அவ்வையார் வாக்காகவும் காண்கிறோம்.

இவ்வழக்கு மணமக்களுக்குப் பொரியிடுதல் என்ற சடங்காக இன்று நடைபெறும் மணங்களிலும் இடம் பேற்றிருக்கிறது,

இனி, அறுகு சிவபிரானுக்கு உவப்பான மாலை, “தாளி அறுகாம் உவந்த தார்” அல்லவா? வெண்தாமரையும், அறுகும் நந்தியும் கலந்து முடித்த கூந்தலோடு பிராமணப் பூதம் தோன்றுகிறது என்று சிலப்பதிகாரம் கூறும். (22; 19=20) :—

வெண்ணிறத் தாமரை அறுகை நந்தி என்று

இன்னவை முடித்த நன்னிறச் சென்னியன்

பார்ப்பனர் மாலையில் அறுகு கலந்து முடிப்பது மரபு போலும்.

மன்னிய பனுவற் பார்ப்பன முதுமகன்,

அந்தணர் ஆவிரை அலரும் அறுகையும்

நந்தி வட்டமும் இடையிடை வலந்த

கோல மாலை நாற்றி

என்பது பெருங்கதை (2 : 3 : 30—32)

அறுகையும் குவளையையும் கதிரோடு கலந்து மாலை யாக ஏருக்கும் துட்டி உழவர் உழத் தொடங்குவர். இது ஏர் மங்கலம் எனப்படும்.

கொழுங் கொடி அறுகையும் குவளையும் கலந்து
விளங்கு கதிர்த் தொடுத்த விரியல் சூட்டி
ஏரோடு நின்றார் ஏர் மங்கலமும்”

என்பது சிலப்பதிகாரம் (10 : 130—5)

நானந் தோய்த்த நறுமலர்க் கூந்தலுள்
ஆனேந்து தெளித்த நீரிடை மூழ்கி
ஆவிரை அலரும் அறுகையும் செரிஇ
(ஷா 1 : 40 : 265—?)

அறுகம் புல்லைப்பசவுக்குத் தீனியாகத்தருதல் புண்ணியம்:

பல்லேற்ற பரிகலத்துப் பலியேற்றல் மேலிட்டு
வில்லேற்ற முலைமகளிர் மனமேற்ப வருதிரால்,
வில்லேற்ற முலைமகளிர் மனமேற்ப நீர்வருங்கால்
கொல்லேற்றிற் கறு கிடலும் கொள்ளுமோ கொள்ளாதோ!

என்பது தொல்காப்பிய உரையில் மேற்கோளாகவந்துள்ள
ஒரு பெருந்தேவபாணிப் பாட்டின் பகுதி.

இதுவரை அறுகெடுத்தல் பற்றி இலக்கியத்தில்
பயின்றுள்ள சில கருத்துக்களைக் கண்டோம்.

—(2)—

திருவாசகத்தில் ஒன்பதாம் பதிகம் திருப்பொற்
சுண்ணம். அதன் ஐந்தாம் பாடல் பின்வருமாறு:—

அறுகெடுப்பார் அயனும் அரியும்

அன்றி மற்றிந்திரனோடு அமரர்

நறுமுறு தேவர் கணங்களெல்லாம்

நம்மிற்பின் பல்லது எடுக்க ஒட்டோம்

செறிவுடை மும்மதில் எய்தவில்லி

திரு ஏகம்பன் செம்பொற் கோயில் பாடி

முறுவற் செவ்வாயினிர் முக்கணப் பற்கு

ஆடப் பொற் சுண்ணம் இடித்தும் நாடே,

இந்தப் பாடலின் தொடக்கமாகிய “அறுகு எடுப்பார்”
என்னும் தொடரின் கருத்து இன்னும் தெளிவுபெறாமலே
இருக்கிறது, பலருடைய கருத்தையும் ஆராய்ந்து, இத்
தொடரின் பொருள் யாது என்று நாம் ஒருவாறு
வரையறை செய்ய முயல்வோம்.

“முறுவலையுடைய சிவந்த இதழ் அமைந்த தோழிப் பெண்களே! பிரமனும், திருமாலும் அல்லாமல் மற்ற இந்திரன் முதலான எல்லாத்தேவர்களும் நம்மீது பொருமையினாலே நறுமுறித்துக் கொண்டு, அறுகெடுக்க விரும்பி வருகின்றார்கள். ஆனால் அவர்களை நமக்குப் பிந்தச் செய்து நாமே முந்தி அறுகெடுப்போமாக. ஆதலால் முதலாவதாக நாம் இப்போது வலிமை செறிந்த முப்புரங்களை எய்தெரித்த வில்லேந்திய திருவேகம்பப்பெருமானுடைய செம்பொன் வேய்ந்த திருக்கோயிலின் புகழைப் பாடி, நம் முக்கண் அப்பன் ஆகிய இறைவன் நீராடுவதற்குப் பொன்னோத்த சுண்ணத்தை நாம் விரைந்து சென்று இடித்து முடித்து வருவோமாக” என்பது இப்பாடலின் நேரான பொருள்.

அறுகெடுப்பார் என்பதற்கு முதன் முதலில் (1897) குடவிளக் கேந்துவார் என்றே பட்டினம் வாசுதேவ முதலியார் பதிப்பித்த (1897) சில வித்துவான்களால் இயற்றப் பட்டவுரையிலும் (ரிப்பன் பிரஸ்) காணப்படுகிறது.

பிருங்கி மாநகரம் ராமசாமி முதலியார் பதிப்பித்த உரையில் “பிரமனும் திருமாலும் அறுகெடுப்பவராவார்... அறுகு குடவிளக்கு முதலாயின” என்ற உரை காணப்படுகிறது. 1906-ல் விரிவாகக் குறிப்புரை எழுதிய சோளிங்கபுரம் சிவ-அருணகிரி முதலியாரும், குடவிளக்கு எடுப்பார் என்றே எழுதியுள்ளார். 1907 இல் வெளிவந்தது. நெ. முருகேச முதலியாரிடம் பாடம் கேட்டவாறு பா. மாசிலாமணி முதலியார் எழுதிய உரை. இங்கு குடவிளக்கு முதலியன எடுப்பவராவார்; அறுகு—அறுகம் புல்லெனினுமாம் என்பது உரை.

அறுகு—மங்கல விளக்கு, சிங்கம் முதலியன எழுதிய கொடி யென்றும் கூறுப; அறுகம் புல்லெனின் அதுவும் ஒரு மங்கலப் பொருளாக எடுக்கப் படுதல் வேண்டும் என்பது கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை உரை, “அறுகு—அறுகம் புல்” என்பது சோமசுந்தரம் செட்டியார் அவர்கள் அரும் பொருள் விளக்கம். அறுகு—மங்கல தீபம்” என்பது தரும புரம் பதிப்பு.

“இறைவனை முழுக்காட்டுகையில், நெய் தோய்ந்த அறுகினைச் சென்னியில் வைத்தற்கு அயன் அரி என்ப வர்க்குப் பின்னர் யாம் எடுத்தல்லது இந்திரன் முதலியோ ரை விடேம் என இடையிலே வஞ்சினம் மூண்ட அவ்வியைபு கருதி, இப்பாடலை ஐந்தாவது பாடலாகக் கொண்டருளினார்.

“இதுதலைமகள், மங்கைமீர்! தலைவன் முழுக்காடு தற்கு அவன் திருமுடி மேல் நெய் தோய்ந்த அறுகினை எடுத்து வைத்தற்கு அரி பிரமேந்திராதி தேவர்கள் முற்படுவர். அவர் அங்ஙனம் முற்படினும் நமக்குப் பின்னரே அவர்கள் எடுக்குமாறு நாம் முற்படுவோம்” எனப்பின்னர் நடந்து கொள்ள வேண்டிய முறைகளை முன்னரே அறிவுறுத்தி விட்டு இப்போது சுண்ணம் இடிப்போமாக என்கிறது. நான்முகனும் திருமாலும் அறுகெடுத்தற்கு முற்படுவர் முணுமுணுத்துக் கொண்டு நிற்கும் இந்திரனுடன் தேவர்களும் ஆகிய எல்லோரும் நமக்குப் பின்னரே அன்றி முன்னர் அங்ஙனம் எடுக்க ஒட்டோம், அது நிற்க நாம் இப்போழுது.....திரு முழுக் காடு தற்குரிய திருப் பொற் சுண்ணத்தை இடிப் போமாக.

“மங்கல முழுக்காடற் குரியார் சென்னியிலே முதற்கண் அறுகம் புல்லை நெய்யிலே தோய்த்து ஆட வைத்தல் மரபு என்பதை,

நாழியுள் இமுகு நாகு ஆன்
கன்று தின்று ஒழிந்த புல் தோய்த்து
ஊழிதொறு ஆவும் தோழும்
போன்று உடன் முக்க என்று
தாழ் இருங் குழலினை
நெய்தலைப் பெய்து வாழ்த்தி
மூழைநீர் சொரிந்து மொய்கொள்
ஆய்ச்சியர் ஆட்டினாரே. (சிந்தாமணி)

என்பதனாலும் அறிந்து கொள்ளலாம். இக்காலத்துச் சில இடங்களில் அறுகைப் பாவில் தோய்த்துச் சென்னியில் வைப்பர். இங்ஙனம் அறுகு எடுத்தலில் சில நுட்பங்கள் பண்டும் இன்றும் நடைமுறையில் உள்ளன. அதனுள் முதன்மை பலரும் விழைவர். இம் முதன்மையிலே சிலருக்

கிடையீல் மனவேறுபாடு ஏற்படுதலும் உண்டு. இங்ஙனம் முதன்மை பெறுமாறு அயனும் அரியும் என்பார் அறுகு எடுக்க முற்படுவார்கள் என்க. அதனைக் கண்டு மனம் புழுக்க மெய்திய இந்திராதி தேவர்கள் முணு முணுப்பர் என்க. இந்திராதி தேவர்களினும் அயன் அரி என்பார் முதன்மைபெற்றகுரியராகவின் அன்றிமற்றுஎன இடையிற்பிரித்தார் என்க. இனி அயனும் அரியும் அன்றிமற்றிந் திரனோடமரர் நறு முறு தேவர் கணங்களெல்லாம் அறு கெடுப்பார் எனக் கொண்டு உரைப்பினும் அமையும். அங்ஙனம் கொள்ளின் 'நறு முறு' என்னும் அடையை அரி, அயன் முதலிய யாவருக்கும் இயைத்து நாமே முதலில், நாமே முதலில் என யாவரும் தம்முள் முணுமுணுப்பார் எனப் பொருள் கொள்க.

“அரி அயன் என்போர் முற்படினும், தேவகணங்கள் நறுமுறுப்பினும், நம்மிற் பின்பு அல்லது முன்பு எடுக்க வொட்டோம் எனத் தலை மகளும், தோழியரும் தம்முள் நிச்சயம் செய்து கொண்டனர் என்க. பின் வரும் நடை முறைகளை முன்னரே கூடி இங்ஙனம் முடிவு செய்தல் மரபாகும்” இப்பகுதி யாழ்ப்பாணம் நவரீத கிருஷ்ண பாரதியார் உரையாகும்.

அறுகு என்பதைக் குடவிளக்கு என்றும், மங்கல விளக்கு என்றும் உரை கூறக் காண்கிறோம், ஏந்துவதற் குரிய எண்வகை மங்கலப் பொருள்கள் கவரி, நிறை குடம், கண்ணாடி, தோட்டி, முரசு, விளக்கு, பதாகை, இணைக்கழல் என்பன; அட்டமங்கலம் இவை என்றும் பெயர் பெறும். அறுகு எங்ஙனம் குடவிளக்கு மங்கல விளக்கு ஆகும் என்பது விளங்கவில்லை. அறுகு என்றால் சிங்கம். சிங்க முக விளக்கு, மங்கல விளக்கு என்றும் பொருள் சொல்வர். இனி இங்கு ஏன் மங்கல தீபம் ஏந்த வேண்டும்? பெருமான் நீராடுவதற்கும், மங்கல தீபம் எடுத்தற்கும் என்ன தொடர்பு என்பது கேள்வி. அன்றியும் அட்ட மங்கலங்கள் பல இருக்க, அவற்றுள் விளக்கை மட்டும் குறிப்பிட, அதுவும் சுற்றி வளைத்து, அறுகு என்ற சொல்லால் குறிப்பிடக், காரணம் யாது? இது மற்றொரு கேள்வி. அறுகு சிங்கக் கொடி என்றால் ஏன் சிங்கக் கொடி?

அறுகம் புல் என்று கூறப்பட்ட பொருளை இனி ஆராய்வோம். (சித்தாந்தம் 1963 மே மாதத்தில் வெளி வந்த தாளி அறுகு என்ற எனது கட்டுரையைக் காண்க.) இந்த இடத்தில் அறுகம் புல்லை அயனும் அரியும் எடுக்கும் காரணம் என்ன? இதை யாரும் விளக்கவில்லை. நவரீத கிருஷ்ண பாரதியார் தமது உரையில் ஒரு விளக்கம் கூறுகின்றார். தலைவன் திருமுழுக்காடுவதற்கு அவன் திருமுடி மேல் நெய் தோய்த்த அறுகினை அரியும், பிர மனும் எடுத்து வைப்பார்கள் என்கிறார். இக்கூற்றைத் தலைமகள்-தோழியரை நோக்கிக் கூறும் கூற்றாக அவர் சொல்லுகிறார். இவ்வாறு தலையில் அறுகை நெய்யில் தோய்த்து வைத்து ஆடுதல் வழக்கு என்பது சிந்தாமணியே பல இடங்களில் குறிப்பிடுகிறது. “மணி நிற அறுகை நெய் தோய்த்து எழிற் குழை திருவில் வீச மகளிர் நெய் யேற்றுகின்றார் (2416)” “மணிகிளர் ஒலி ஐம்பால் அரை வீளை கலை நல்லார் அறுகின் நெய்யணிந்தாரே (2430)” இதைப் பெருங்கதையிலும் காண்கிறோம்.

“அறுகைப் புல்லினும் வாகைத் தளரினும், நறு நெய் தோய்த்து மறை முதல் நீவி” பெருங்கதை (2-5-69 70) இது இன்றும் நடைமுறையில் உள்ளது. ஆனால் இங்கு சுண்ணம் இடித்தற்கும் தலையில் அறுகு வைத்தார் என்று சொல்வதற்கும் தொடர்பு காணப்படவில்லை. இதை இவ்வுரைகாரரே உணர்ந்து “அது நிற்க நாம் இப் போழுது என்ற வார்த்தைகளை இடைப் பெய்து உரை கூறியிருக்கின்றார். இவருடைய கருத்தின்படி இப் பாடலின் முற்பாதி, பிற்பாதி இரண்டிற்கும் தொடர்பு இல்லை. இது நாம் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியதன்று.

“சிவ பெருமான் திருமுழுக்காடத் தொடங்குங் கால் அவன் திருமுடிக் கண் அறுகம் புல்லை ஆன் நெய்யில் தோய்த்துத் தெளிப்பார்! அத்திருத்தொண்டினுக்கு நாமே முற்படும் உரிமை உடையோம். அரியும் அயனும், அவ ரொழிந்த வானவர் கோன் மூதலிய) விண்ணவர்களும் ஒருவரோடு ஒருவர்முணுமுணுத்துக் கொண்டு முற்பட முனைவர். அவர்களனைவர்களையும் நம்மிற் பின்பு அல்லது எடுத்தல் ஒட்டோம்” இது சமீப காலத்தில் வெளியான

கழக வெளியீடாகிய திருவாசக விளக்கவுரை (ப. இராம நாதப் பிள்ளை.)

இனி, சென்ற நூற்றாண்டில் திருவாசக அனுபூதி உரை எழுதிய காழித்தாண்டவராயர் என்பவர் இப் பாடல் ஆண்டவனுடைய திருமணக் கோலத்தின் தரிசனத்தைக் கூறுகின்றது என்று எழுதி அதற்கேற்பப்பின் வருமாறு உரை கூறுகின்றார்.

வெள்ளியங்கிரியில் திருமணக் கோலத் திருச்சன்னி தானத்தில் அன்படியார் இன்புறத்தரிசனம் காட்டிப்பரம சிவனும் பார்வதியும் அருளும் காலம் திருமாலும் அயனும், அர்ச்சனைக்கு உகந்த அட்சதை யெடுத்து விதிப் படி அன்பால் லயாங்க, யோகாங்கமாகிச் சிரமுதற் பஞ்சப்பிரம சடங்க பஞ்சாக்கர நாமத்தால் திருமேனியில் பூசிக்க, மற்றுமுள்ள இந்திராதி, தேவாதி கர்த்தாக்களும், அவர் பகுப்பான நயமுடைய கணங்களும் ஒருவர்க் கொருவர் முன் பின் பிறழ்ந்தாராகத் தடை செய்து தாமே முன்னோடிப் பூசிப்பார்கள். "இங்கு இப்பெரியார் அறுகு என்ற மாத்திரத்தில் அறுகும் அச்சதையும் என்று எண்ணி விட்டார். அறுகிடுதல் என்பது அறுகும் அட்சதையும் தூவி ஆசீர்வதித்தல்என்னும் பொருளுடையது. அறுகையும் சிறுபூனை மலரையும், மஞ்சள் கூட்டிப் பிசைந்த அட்சதையையும் சேர்த்துத்தாவுதலுமாம். இவ்வாறு வாழ்த்தும் மரபைத் தொடக்கத்தில் பார்த்தோம்.

தமிழ் நாட்டுக் கல்யாணங்களில் வழக்கத்தில் உள்ள இம்மரபை எண்ணிக் கொண்டு, பரமேசுவரனுடைய திருக்கல்யாணத்தைத் தரிசனம் செய்ய அனைவரும் வருகின்றனர் என்று இவ்வுரைகாரர் எழுதி விட்டார். இதன் பொருந்தாமை வெளிப்படை. மேலும் பரம் பொருளான சிவபிரானை பிரமாதி தேவர்கள் வந்து தரிசித்துப் பேறு பெறுவர் என்பது பொருந்துமே யன்றி, அறுகும் அட்சதையும் இட்டு ஆசீ கூறுகின்றார்கள் என்பது (ஒரோவழி பல்லாண்டு கூறுதல் என்பது நீங்கலாக) முழுமையும் பொருந்தத்தக்க கருத்தன்று. மாணிக்க வாசகர் இவ்வாறு கூறுகின்றார் என்பது ஒவ்வாதது, இவ்வுரையின் பதிப்

பாசிரியர் குடவிளக்கு என்ற கருத்தை அடிக் குறிப்பில் எழுதியுள்ளார்.

இனி, சுந்தர மாணிக்க யோகீசுவரர் என்பார் இப் பாடல் முழுமைக்குமே விசித்திரமான உரை எழுதியிருக்கிறார், “அயனும் திருமாலும் அல்லாமல் மற்றும் இந்திரனோடு தேவர்கள் வழியைத் தடுப்பார்கள். நம்முடைய சுழியாகிய சிவன் வெளிப்படும்பிரணவ வுச்சியிலுள்ள பிரமத்துவாரத்தைக் கடந்து பின் முறுமுறுத்துக் கொண்டு தெய்வத்துவங்களின் கூட்டங்களைப் பல்வெடுக்க விடமாட்டோம். பரமசிவத்திற்கு நடிப்பதற்காக அழகிய அருள் நீற்றைப் பக்குவப் படுத்துவோம். “அறுவழி; கெடுப்பார்—தடுப்பார்கள்; பல்லது எடுக்க வொட்டோம். தெய்வத்துவக்கலைகளைத் தடுத்து விடுவோம். நம்இல்-சாதகர் அடைய வேண்டிய பிரமரந்திரம். ஆடப் பொற் சுண்ணம் இடித்தும்—நடிப்பதற்காக அழகிய அருள் நீற்றைப் பக்குவப் படுத்துவோம்—என்பன வெல்லாம் இவருடைய உரைகள். இவை சொற்களைத் தவறாகப் பிரித்தமையாலும் தவறாகப் பொருள் பண்ணினமையாலும் ஏற்பட்ட விபரீதங்கள். இவற்றை நாம் ஆராயவேண்டுவதில்லை.

“அயனும் அரியும் தங்கள் மாலைகளைக்கொணர்கிறார்கள். நமக்குப்பின்பல்லது இந்திரன் முதலானோர் உலக்கை எடுக்க விடமாட்டோம்” என்ற கருத்துப்பட, டாக்டர் ஜி. யு. போப் இப்பகுதியை மொழிபெயர்த்திருக்கிறார். நம்மவர்களாகிய பெரும்புலவர்களே உரைகாணுவதற்கு இடர்ப்படும்போது போப்பையருடைய கருத்தில் நாம் பிழைகாணமுற்படுவது முறையாகாது.

இனி, இப்பாடலின் விளக்கம் தான் என்ன? இதன் திரண்ட கருத்து தொடக்கத்தில் சொல்லப்பட்டது. அதைச் சற்று இங்கு விளக்குவோம்.

திருப்பொற்சுண்ணம் சிவபெருமான் திருமுழுக்காடுவதற்காக மஞ்சளும் பிற நறு மணப்பொருள் வகைகளும் சேர்த்துப் பெண்கள் இடித்துச் செய்கின்ற கலவைப் பொடி. இங்கு பெண்களாவார் “எங்கை உனக்கு அல்லாது எப்பணியும் செய்யற்க” என்பது முதலான உறுதி

பூண்டுள்ள பணிப் பெண்கள்; மெய்யன்பர்களுையே பணிப்பெண்களாக்கி, மாணிக்க வாசகர் கூறுகின்றார் என்பதும் பொருந்தும், “மாயையின் வடிவமாகிய தனுக்ரண புவனபோகங்களைப் பொடி செய்து, மலப் பிணிப்பு நீங்கி, சிவனுக்கு ஆளாம் தன்மையை அடைதல், இதனால் பெறப்படும் ஞானப் பொருளாம்” என்று மா. வே- நெல்லையப்ப பிள்ளையவர்கள் திருப் பொற் சுண்ணத்தின் கருத்தாகக் கூறுகிறார்கள்.

திருப்பொற் சுண்ணம் இருபது பாட்டிலும் சுண்ணம் இடிக்கின்றவர்கள் சிவபெருமானுக்கு அடிமைப்பட்ட பணிப்பெண்கள்; பலர்கூடி ஒருவரை ஒருவர் அழைத்துக் கலந்துகூடிச் சுண்ணம் இடிக்கிறார்கள். அவர்கள் பாடுவதெல்லாம் சிவபெருமான் தங்களை ஆட்கொண்டவண்ணங்களே. சிவபெருமானுக்கு ஆளான பெருமிதத்தினால் பிறரை அவர்கள் ஒரு பொருட்டாகக் கருதுவதில்லை. இவ்வாறு பலர்கூடி பலவிதமாக அவனுடைய கருணைத்திறத்தையும் தங்களுடைய அடிமைத்திறத்தையும் சொல்லிச் சொல்லிப் பாடும்போது, ஒருபெண் இவ்வாறு கூறுகின்றார்.

“முறுவல் பொருந்திய செவ்வாயினையுடைய தோழியே! முக்கண் அப்பனாகிய நம் இறைவன் திருமுழுக்காடுவதற்கு நாம் இப்போது பொற்சுண்ணம் இடிக்கிறோம். இறைவனிடத்திலே நாம் அணுக்கத் தொண்டராய் இருத்தல் பற்றி அயன், அரி, இந்திரன், அமரர் தேவகணங்கள் எல்லாம் நமக்குள்ள உரிமை தங்களுக்கு இல்லையே என்ற காரணத்தால் நம்மிடத்தில் நறுமுறுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள், இப்போது நம் இறைவன் திருமஞ்சனத்துக்கு எழுந்தருளப் போகிறான். அவன் செல்கின்றபாதையிலே வீதிமுழுமையும் அறுதும், மலரும் நெல்லும் கலந்து நாம் தாவ வேண்டும். முன் சொன்ன அயன் முதலான தேவர்கள் சிவபெருமான் புறப்பட்ட உடனே நமக்கு முன்பாகச் சென்று அறுகு முதலியன வைத்துள்ள தட்டுக்களைக் கையில் ஏந்திச் சிவபெருமான் செல்லும் வீதியில் சென்று அறுகு முதலியவற்றைத் தாவ எண்ணுகிறார்கள். அவர்கள் எண்ணம் சிறைவேற நாம் விடக்கூடாது. அவர்கள் அனைவரும் நமக்குப் பின்பு வந்து தான் அறுகு வைத்துள்ள தட்டை எடுக்க

லாம். முன்புவந்து அறுகு ஏந்த அவர்களை விடக்கூடாது. ஆகவே, வாருங்கள்; வேகமாய் நாம் இடித்து முடித்துப் பின் விரைந்து சென்று அறுகை முன்னதாக ஏந்திக் கொள்வோம்.” என்று கூறுகின்றார்.

இதுவே இந்தப் பாட்டின் பாவம். பெண்கள் இவ்வாறு தாங்கள் முந்திக் கொள்ளவேண்டும் தங்கள் முதன்மையை நிலைநாட்ட வேண்டும் என்றெல்லாம் எண்ணுவது இன்றும் உலக இயற்கை.

மாணிக்கவாசகர் திருவாசகம் முழுமையிலும் தம் உள்ளத்திலெழுந்த பக்தி, அடிமைத்திறம், இறையனுபவம், இறையின் கருணைத்திறம் முதலிய பேரின்ப அனுபவ நிலைகளைப் பாடுகிறார் என்பது மட்டுமல்ல, இந்நிலைகளை மிகச்சிறந்த இலக்கிய நயம் பொருந்தவும் பாடுகிறார். சிறந்த கல்விமானாதலால், அவருடைய முயற்சியின்றி இலக்கிய நலங்கள் தாமே வந்து பொருந்துகின்றன. இயல் இசை, நாடகம் என்ற முப்பண்புகளும் பாடல்களில் பொருந்தியுள்ளன. மேலே குறித்த விளக்கமானது சிறந்த நாடகப்பண்பைப் புலப்படுத்துவதாயுள்ளது.

அறுகு எடுத்தல் என்பதற்கு இப்பொழுது நாம் கூறும் பொருள், இறைவன் நீராடச் செல்லும் வீதியிலே அவன் செல்லும் முன்னதாக, அறுகு, மலர் முதலியன கலந்து தூவுதற்காக எடுத்தல் என்பதாகும். இப்படிப்பட்ட செயலுக்கு இன்று உலக வழக்கிலும் ஆதாரம் உண்டு. அரசியல் துறையில், ஜனாதிபதி கவர்னர் போன்ற பெரியார் விஜயம் செய்யும்போது, அவர்கள் செல்கின்ற பாதையிலெல்லாம் கம்பளம் விரிப்பது வழக்கமாக இருக்கிறது. இதற்கு நடை பாவாடை விரித்தல் என்று சொல்வார்கள். இப்படியே ஆண்டவனோ அல்லது சமயத் தலைவரோ உலாவரும் போதும் பாவாடை விரித்தல் மரபாய் இருக்கிறது. ஆலயத்தினுள் கம்பளம் விரிப்பார்கள்; ஆலயத்தின் வெளியே அறுகும் மலரும் கலந்த புஷ்பப் பாவாடை விரிப்பார்கள்.

இலக்கியத்திலும் இதையே காண்கிறோம். பூம்புகாரில் இந்திரவிழா நடைபெற்ற சமயத்தில் மாதவி கடல் விளையாட்டுக் காண்டல் விரும்பினாள். கோவலனும்

அதற்கு உடன்பட்டான். இருவரும் ஒரு வையகத்தில் ஏறி மாடங்கள் மலிந்த மறுகிணையுடைய பீடிகைத் தெருவின் கண் தாசியர் மலரையும் அறுகையும், நெல்லையும் மங்கலமாகச் சிந்தி இருமருங்கினிடத்தும் தங்கலன் ஒலிப்பச் சென்று அப்பால் போயினர். மாதவியும் கோவலனும் அவ்விதியைக் கடந்து சென்றனர்.

மாடமலி மறுகிற் பீடிகைத் தெருவின்
மலரணி விளக்கத்து மணிவிளக் கெடுத்தாங்கு
அலர்கொடி அறுகும் நெல்லும் வீசி
மங்கலத் தாசியர் தங்கலன் ஒலிப்ப
இருபுடை மருங்கினுந் திரிவனர் பெயரும்
திருமகள் இருக்கை செவ்வனம் கழிந்து.

என்ற கடலாடு காதை வரிகளைக் காண்க.

இதனால் பெறுவது, பண்டைக் காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் மக்களுள் சிறந்தோர் விழாக்காலத்து நீராடச் செல்லுகையில், அவர்கள் செல்லும் வீதி நெடுகிலும் பணிப் பெண்கள் அறுகும் நெல்லும் மங்கலமாகச் சிந்துதல் மரபு என்பது. மாணிக்கவாசகரும் இந்த மங்கல நிகழ்ச்சியையே குறிப்பிடுகிறார். அறுகை மங்கலமாகச் சிந்தும் பொருட்டு அயனாதிபர் நறுமுறுத்துக் கொண்டு தாங்கள் முதலில் வரச் சித்தம் செய்தனர்; அவர்களுக்கு முன்னதாக, சிவ பிரானிடத்துப்பக்தி பூண்ட பெண்கள் விரைந்து சென்று அடுத்துவந்து அறுகு எடுக்கும் பொருட்டு இப்போது வேகமாகச் சுண்ணம் இடித்து முடிக்க முற்படுவார்கள். ஆதலால் மங்கல விளக்கு ஏந்துதல் என்ற கருத்தோ, அட்சதை இடுதல் நெய்பிடுதல் என்ற கருத்தோ, இங்குப் பொருந்தாது.

அயனும் அரியும் அன்றி மற்று இந்திரனோடு அமரர் (ஆகிய) நறுமுறு தேவர் கணங்களெல்லாம் அறுகெடுப்பார். (அவர்களை) நம்மில் பின்பு அல்லது எடுக்க ஓட்டோம் என்று, அறுகெடுப்பார் எடுக்க ஓட்டோம் என்ற இருவினைகளையும் எல்லோரிடத்தும் கூட்டிப் பொருள் உரைக்க வேண்டும்.

நறுமுறுத்தல், பொருமையினால் முணுமுணுத்தல். பொருமைப் படுதல் என்ற பொருளிலேயே இச்சொல்

லைப் பிற்காலத்தில் மகாவித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை தாம்பாடிய திருநாகைக் காரோணப் புராணத்தில் பாடியிருக்கிறார். கடவுள் வாழ்த்து, அழகவிடங்கரதுதி; “கோறல், பழகு அவ்விடங்கரை மாய்த்தான் முனி மார்பும் நறுமுறுப்பப் பன்னாள் சென்றும், குழகவட்டம் கரையாது களத்தமைத்தாய்.”

அயனும் அரியும் நமக்கு முன்பு அறுகு எடுக்கட்டும்; ஆனால் ஏனைய இந்திரன் முதலானோர் யாவரும் நமக்குப் பின்னரே எடுக்க வேண்டும் என்று கூறுவதாகச் சிலர் உரை கூறியிருக்கிறார்கள். இதுபிழை என்று முன்னமே கூறிய விளக்கத்தால் தெளிவாகும். அனைவரும் நமக்குப் பிற்படத்தான் வரவேண்டும் என்பதே சுண்ணம் இடிக்கும் பெண்ணின் கருத்து. சிவபெருமானுக்குப் பணிவிடை செய்யும் தங்கள் உரிமைகளில் ஒன்றாகிய அறுகெடுத்து மஞ்சன வீதியில் மங்கலமாகத் தூவும் பணியைத் தாங்களே முதலிடத்திலிருந்து செய்ய வேண்டும் என்பதே இப்பெண்களின் உறுதி. அப்பணிவிடையின் பெருமையைக் கூறுவதே இப்பாட்டின் கருத்து.

தலப்பகுதி:—

திருக்கச்சூர் ✱ அம்பை இரா. சங்கரனார்.

இடம் : செங்கற்பட்டுமாவட்டத்தில் சிங்கப்பெருமாள் கோயில் புகைவண்டி நிலையத்தில் இறங்க வேண்டும். அங்கிருந்து திருப்பெரும்புதூர் போகும் வழியில் ரீபர்லாங்கு தூரம் சென்று திருக்கச்சூருக்குக் கிளைப்பாதையில் மேலும் ரீபர்லாங்கு தூரம் செல்ல வேண்டும். இத்தலத்தின் வேறு பெயர்கள் ஆகி காஞ்சிபுரி, நட்டவிநோத நல்லூர்.

கோயில்கள் — : 1 மருந்தீச்சரர்கோவில்:—இங்குள்ள குன்றின் மீது மருந்தீச்சரர் கோயில் உள்ளது. அம்மையார் பெயர் அந்தகார நிவாரணி. தமிழில் இருள் நீக்கித் தாயார் என்று கூறுகிறார்கள். மேற்கு பார்த்த சுவாமி சந்நிதியும் அம்மன் சந்நிதியும் உள்ளன. சுந்தர விநாயகர் முதலில் சுற்றுப் பிராகாரத்தில் காட்சியளிக்கிறார். மேலும் பிராகாரத்தில் யாகசாலை, சண்டிகேச்

சுரர், கபால மூர்த்தி, சிவசூரியன் ஆலயங்களும் உள்ளன. சிவசூரியன் ஆலயம் பழைமையான கோயில்களில் தெற்கு, தென்கிழக்குத் திசைகளுக்கு மத்தியில் இருப்பது மரபு. அந்த நிலையில் இங்குள்ள சண்டேச்சுரர் உருவம் நான்கு முகங்களும் நான்கு கைகளு முடைய அமர்ந்த திருக்கோலத்திலுள்ள அற்புத உருவமாகும்.

மேலும் மூலத்தான வெளிப் புறச்சுவர்களிலேயே விநாயகர், தக்கண மூர்த்தி, மகாவிஷ்ணு, பிரமன், தூர்க்கை ஆகிய ஐவருருவங்களும் கோஷ்ட விக் கிரங்களாக உள்ளன.

அண்மைக் காலத்தில் நவக்கிரகங்களின் கோயிலையும் தாபித்திருக்கிறார்கள். கோயில் பெரிதாயுமின்றிச் சிறிதாயுமின்றி மிக அடக்கமாயிருக்கிறது. குன்றின் மீது இக் கோவில் அமைந்திருக்கும் காட்சி கண்கவர் வனப்பின தாய்த்திகழ்கிறது. இதன் முன்புறத்தில் அமர்ந்து சுற்றுப் புறக் காட்சிபைக் கண்ணுற்றுக் கொண்டே மிக இன்பமாக இறையருளின் இயற்கை யாற்றலை நினைந்து இறம்பூது எய்தலாம். இக்கோயிலின் அண்மையில் ஓஷதிதீர்த்தம் உள்ளது. தலவிருகூடம்—வேர்ப்பலா, ஆலவிருகூடம்.

2கச்சபேச்சுரர் கோயில்: இக்கோயிலுக்கு ஆலக்கோயில் என்றும் வேறு ஒரு பெயர் உண்டு. இது ஊரின் நடுவே உள்ளது. சுவாமியின் பெயர் கச்சபேச்சுரர். அம்மையின் பெயர் அஞ்சனாட்சி. பெரிய கற்றுப் பிராசாரமும் கோயிலினுள் மூலத்தானத்தை ஒட்டி ஒரு பிராகாரமும் உள்ளன. வெளிப் பிராகாரத்தில் மடைப்பள்ளி, சுந்தர விநாயகர், வள்ளி தேவசனாசமேதராய சுப்பிரமணியர், சண்டேச்சுரர், விருந்திட்ட ஈச்சுரர், பைரவர் கோயில்களும் யாகசாலையும் சரக்கறையும் உள்ளன. உள்சுற்றில் சிவசூரியன், விநாயகர், நான்கு இலிங்க உருவங்கள், உமாதேவி, மூன்று நாகப்பிரதிஷ்டைகள், வள்ளி தேவசேனாசமேதராய சுப்பிரமணியர், சண்டேச்சுரர், நடராஜர், மணிவாசகர், சுந்தரர், சம்பந்தர், அப்பர் என்ற வரிசையில் நால்வர் திருவுருவங்கள் உள்ளன. கோஷ்டவிக் கிரகங்கள் ஐந்தும் முறையே உள்ளன,

இங்குச் செப்புவிக்கிரகங்களாகச்சனகா திநால்வர் உருவங்களுமுள. சித்திரை பெளர்ணமியை ஒட்டிய ஆண்டுப் பெருவிழாவில் ஒன்பதாம் திருநாளன்று உபதேசக் காட்சி மிகவும் சிறப்புடையது, கண்டின்புறத்தக்கது மாகும். இக்கோயிலினருகில் கூர்மதீர்த்தம் உள்ளது. தலவிருட்சம்—கல்லாலமரம் ஆகும்.

கச்சபேச்சுரர் கோயிலிலிருந்து மலையிலுள்ள மருந்திச்சுரர் கோயிலுக்குப் போகும் வழியில் தாலமூல விநாயகர், (கருக்கடி விநாயகர் என்றும் கூறுவர்) இரந்திட்ட ஈச்சுரர் கோயில்களும் ஐயனார் கோயிலும் ஒரு துறவியின் சமாதியும் இருக்கின்றன.

கச்சபேச்சுரர் ஆலயத்துக்குள் கச்சபேசர் சந்நிதிக்கு வலப்பாகத்தில் அமிர்த தியாகேச்சுரர் ஆலயம் உள்ளது. இங்கு இத்தியாகர் நடனம் அஜபா நடனம் என்று கூறப்பெறும். இது மிகவும் பார்த்துக்களிகூர்த்தக்கது. திருவொற்றியூர், திருவான்மியூர், திருக்கச்சூர் ஆகிய மூன்று தலங்களும் தொண்டை நாட்டில் தியாகருக்குரிய சிறந்த பதிகளாகும். இந்நடனம் ஆடும் கலையே ஒரு தனிக் கலையாகவே மிளிர்கின்றது.

சுந்தர மூர்த்தி சுவாமிகள் திருக்கழுக்குன்றத்தை வணங்கியபின் இவ்வூருக்கு எழுந்தருளினார்கள். இங்கு வந்ததும் பசித் துன்பம் வருத்திய போது பெருமானே வேதியராய் வந்து ஊரில்யாசித்து அவர்க்கு உணவூட்டியதாக வரலாறு உள்ளது.

காதல் செய்து களித்துப்பிதற்றிக் கடிமா மலரிட் டுனை ஏத்தி ஆதல் செய்யும் அடியார் இருக்க ஐயங் கொள்ள அழகிதே ஓதக் கண்டேன் உன்னை மறவேன் உமையாள் கணவா
எனையாள்வாய்
ஆதற் பழனக் கழனிக் கச்சூர் ஆலக் கோயில் அம்மானே
என்றும்

மாலை மதியே மலைமல் மருந்தே மறவேன் அடியேன்
வயல் சூழ்ந்த
ஆலைக் கழனிப் பழனக் கச்சூர் ஆலக் கோயில் அம்மானே

என்றும் சுந்தர மூர்த்தி சுவாமிகள் மிக உருக்கமாகப் பாடியிருக்கிறார்கள்.

இங்கு சித்திரா பெளர்ணமியை ஒட்டி நிகழும் ஆண்டுப் பெருவிழாவில் தியாகர் நடனம் மிகவும் விசேடம். ஒவ்வொரு பெளர்ணமியிலும் உற்சவம் உண்டு. புரட்டாசி நவராத்திரி, ஐப்பசிப் பெளர்ணமி, கார்த்திகை தீபம், மார்கழித் திருவாதிரை விழாக்களும் உள. மலைக்கோயிலில் மாசி மாதத்தில் ஆண்டுப் பெருவிழா நிகழும். மாசி மாதத்தில் தீர்த்தவாரி உண்டு. இதற்குத் திருக்கச்சூர் ஆலக் கோயில் புராணம் என்ற ஒரு தலபுராணமும் உள்ளது. காஞ்சிபுரம் பச்சையப் பன் உயர்பள்ளித்தமிழாசிரியரும் மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை அவர்களின் மாணாக்கருமாகிய வெண்பாப் புலி வேலுசாமிப் பிள்ளை அவர்கள் இப்புராணத்தை இயற்றியுள்ளார்கள். திருக்கச்சூர் நொண்டி நாடகம் என்ற ஒரு சிறு பிரபந்தமும் இவ்வூரைப் பற்றியுள்ளது. அது மிகவும் படித்தின்புறத்தக்கது.

இங்கு மருந்திச்சுரரை அசுவினி தேவர்கள் வழிபட்டுச் சிறந்த மருத்துவர்களாயினர் எனவும் ஆலக் கோயிலில் மர்ந்த பெருமானை திருமால் ஆமையுருவெடுத்து வழிபட்டுப் பெருமையடைந்தார் எனவும் இவ்வூர்ப் புராணம் கூறும்.

இங்கு மலை மீதுள்ள மருந்திச்சுரர் கோயில் ஒரு பிரார்த்தனைத் தலமாகப் பொது மக்களால் போற்றப் பட்டு வருகிறது. மக்கள் தாவரங்கள்பிற உயிர்கள் யாவற்றிற்கும் நோய் வராமல் தடுக்க இங்குள்ள இறைவனிடம் உள்ளன்புடன் நேர்ந்து வழிபட்டால் அவனருளால் அந் நோய்கள் நீங்கப் பெறுகின்றன. பயிர் முதலியனவும் ஒன்று ஆயிரம் விளையுட்டாக நல்விளைச்சலைப் பெறுகின்றன.

குழந்தை வேல் சாமியார் என்ற ஒரு பெரியவர் இத் தலத்தின் பெருமையை உணர்ந்து நல்ல கல் திருப்பணி செய்ய மனம் கொண்டார். அதற்காக அவர் மிகவும் முயற்சிகள் பல செய்து திருப்பணிக்குரிய ஆயத்த வேலைகள் பலவற்றையும் மேற்கொண்டார். சாமியாரிடம் பணம்

நிறைய விருப்பதாகத் தவறாக உணர்ந்த சில துன்மார்க்கர்கள் அநியாயமாய் அவரை ஒரு நள்ளிரவு கொன்று தம் எண்ணத்திலும் மண்ணிட்டவராய் ஏமாந்தனர். அக்கெட்டோர்களின் செயலால் மருந்தீச்சுரர் கோயில் கல் திருப்பணி நடப்பதற்கு இயலாது போயிற்று.

தற்போது இம்மலைக்கோயிலும் தாழக் கோவிலும் தர்மகர்த்தர்களாட்சியின் கீழ் பரிபாலிக்கப்பட்டு வருகின்றன. அன்பர்கள் வந்த சமயத்திலோ அல்லது காலை மாலை நேரங்களிலோ பெருமானை வழிபடப் போதிய வசதியில்லை. குருக்கள்மார் வழிபாட்டுக்குச் செல்லும் சமயத்தில் தான் இறைவனை வணங்கலாம். ஊர் மக்கள் கவனமும் தர்மகர்த்தர்கள் கவனமும் போதியவாறு இல்லாததால் இச்சிறந்த கோயில்கள் மிகவும் தாழ் நிலையுற்றுள்ளமைவருந்தத்தக்கது. இருக்கிற சொத்துக்களையும் நன்முறையில் போற்றி கோவில் காரியங்களுக்கும் பயன் படுத்துவதாகத் தெரியவில்லை. இவ்வாறு நம் சமயத்தாபனங்கள் இழி நிலையுற்றிருந்தால் நம் சமயம் எவ்வாறு முன்னேறும்? அதிகாரிகளும் நம் சமயப் பெருமக்களும் கவனித்து அவற்றின் முன்னேற்றத்துக்கு ஆவன செய்வார்களா?

திருநீறும் உபநிடதங்களும்

(பெ. திருஞான சம்பந்தன் M. A. L. T.)

அதர்வவேதத்தைச் சார்ந்த பஸ்மஜாபாலோபநிடதத்தில் நேரணிய வேண்டிய முறை கூறப்பட்டுள்ளது. இது சதாசிவனால் ஜாபாலரான பஸ்மண்டருக்கு அருளப்பட்டது. பஸ்மத்தை முதலில் காயத்ரியினால் புரோக்ஷணம் செய்து, பொன், வெள்ளி, தாமிரம் அல்லது மண்கொண்டு செய்யப்பட்ட குடுவையில் இட்டு, பின்னர் ருத்ரமந்திரங்களால் புரோக்ஷணம் செய்து தூய இடத்தில் வைக்கவேண்டும். அந்தணர்கள் நேரணியாமல் எதையும் பருகுதல்கூடாது. காயத்ரியை ஜபித்தல் கூடாது. அவிசொரிதல் கூடாது. வேதம் ஒதுதல் கூடாது. தர்ப்பணம் செய்தல் கூடாது.

என்று விதிக்கப்பட்டுள்ளது. நால்வகை ஆசிரமத்தாருக்கும் நீறணிதல் பொது. இதைச் செய்யாதொழிபின் பாவமாம். அதற்கேற்ற பிராயச்சித்தம் செய்தல் வேண்டும். துறவி ஒருவர் நீறணிவதினின்றும் ஒருமுறை வழுவினானும் உபவாசம் இருந்து பன்னிராயிரம் முறை பிரணவத்தை ஜபித்துத்தான் தூயவராதல் முடியும்.

நீறணிவதால் களவு, குடி முதலான மாபாதகமும் கழியும். முப்போதும் திருநீறணிவார் வேதமோதிய பயனை அடைவர். தீர்த்தங்கள் அனைத்திலும் நீராடிய பயனைப் பெறுவர். சகல ருத்திர மந்திரங்களையும் ஜபித்தவர் ஆவர். நீண்ட ஆயுளைப் பெறுவர். பிரஜாபதி, குபேரன், பசுபதி இவர்கள் நிலையை அடைவர். ஜாபால்யபுரிடதத்தில் பசுபதி ஞானமே நீறணிவதால் ஏற்படுகிறதெனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

காலாக்னிருத்ரோபநிடதத்தில் த்ரிபுண்டரத்தை பாவனை செய்ய வேண்டிய முறை விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. த்ரிபுண்டரத்தின் மூன்றுகோடுகளும் முறையே வேள்வியில் வளர்க்கப்படும் கார்ஹபத்யம், தக்ஷிணாக்கி, ஆஹவரீயம் என்ற முத்தீயாகவும், ரஜஸ், ஸத்வம், தமஸ் என்ற முக்குணங்களாகவும், அகார உகார மகாரமாகிற பிரணவ வர்ணங்களாகவும், கிரியாசக்தி, இச்சா சக்தி, ஞானசக்தி என்ற முச்சக்திகளாகவும், ருக், யஜுஸ், சாமம் என்ற மூவகை வேதங்களாகவும், பிராதஸ்ஸவனம், மாத்யந்தின ஸவனம், த்ருதீய ஸவனம் என்ற மூன்று கிரியைகளாகவும், மகேச வரன், சதாசிவன், மகாதேவன் என்ற மும்மூர்த்திகளாகவும் பாவிக்கப்பட வேண்டும் என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

பிருஹஜ்ஜாபாலோபநிடஷத்தில் திருநீற்றுக்கு ஐந்து பெயர்கள் குறிக்கப்பட்டு அவற்றின் விளக்கமும் தரப்பட்டுள்ளது. அவை விபூதி, பஸிதம், பஸ்ம, கூடாரம், ஈகூடா என்பன. இவை இறைவனின் ஐந்து முதல்களோடும் தொடர்புடையன. சத்யோஜாதத்தினிடமிருந்து நிலம் தோன்றியது. அதனின்றும் நிவிருத்திகளையும் அதனின்று 'நந்தா' என்ற கபிலைப்பசுவும் தோன்றியது, அதன் கோம

யமே விபூதி. எல்லா பூதி (ஐசுவரியம்) களுக்கும் காரணமாக இருத்தலின் அப்பெயர் பெற்றது. வாமதேவத்தினின்று நீரும், அதனின்று பிரதிஷ்டாகலையும் அதனின்று 'பத்ரா' என்ற காராம்பசவும் தோன்றியது. அதன் கோமயமே பஸிதம். எல்லாப் பாவங்களையும் பக்ஷணம் செய்வதால் 'பஸிதம்' எனப்பட்டது. அகோரத்தினின்றும் தீயும், அதனின்று வித்யாகலையும் அதனின்று 'சுரபி' என்ற செம்பசவும் தோன்றியது. அதன்கோமயமே பஸ்மம் எனப்படுவது. ஒளிர்வதால் (பாஸம்) அப்பெயர் பெற்றது. தத்புருஷத்தினின்றும் வாயுவும் அதனின்றும் சாந்திகலையும் அதனின்று 'சசிலா' என்ற வெண்பசவும் தோன்றியது. அதன்கோமயமே சக்ஷாரம். ஆபத்துக்களை அழிப்பதால் (சக்ஷாரணம்) அப்பெயர் பெற்றது. ஈசானத்தினின்றும் ஆகாயமும் அதனின்றும் சாந்தியதித்கலையும் அதனின்று 'சுமனா' என்ற பல்வண்ணப்பசவும் தோன்றியது. அதன்கோமயமே ரக்ஷா. பூதம், பிசாசு, அரக்கர், அபஸ்மாரம், சம்சாரம் இவற்றால் ஏற்படும் பீதிகளினின்றும் காப்பதால் 'ரக்ஷா' எனப்பட்டது.

திருநீற்றின் பெருமையை விளக்க எழுந்த கதை இவ்வுபநிடதத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. வசிஷ்ட கோத்திரத்தில் தோன்றிய தனஞ்ஜயன் என்ற அந்தணருக்குக் கருணன் என்றொரு புதல்வர். அவருக்கு சசிஸ்மிதை என்ற மனைவி இருந்தாள். ஒருமுறை அவர் பவானிக்கரையிலுள்ள நிருசிம்ம மூர்த்தியை அடைந்தார். அங்கு இறைவனுக்குப் படைப்பதற்காக வைக்கப்பட்டிருந்த பழத்தைப்பார்த்தார். அதைக் கண்ணுற்ற ஆங்கிருந்த பக்தர்கள் வெகுண்டு நீர் ஈயாக வாழக்கடவீர்' எனச்சபித்தனர். ஈ உருவம் பெற்ற அவர் தன் மனைவியிடம் நிகழ்ந்ததைக்கூறி தன்னைக் காப்பாற்றும்படி வேண்டினார். எனினும் அவரது உறவினர்கள் அவ்வியை எண்ணெயில் எறிந்து கொன்றுவிட்டனர். மனைவி இறந்த கணவனைத் தாங்கி அருந்ததியை அடைந்தாள். அருந்ததி மிருக்யஞ்ஜய மந்திரத்தை ஜபித்து விபூதியைத் தூவினாள். அகன்ற உயிர் மீண்டது.

அவர் தான் பின்னர் ததீசி முனிவர் என்று போற்றப் படுகின்றவர்.

மேலும் சுவேதகேது, தூர்வாசர், ஜடபாதர், தத் தாத்ரேயர் முதலானோர் திருநீற்றை அணிந்ததனாலேயே முத்தியடைந்தனர் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. நீர்ணிவ தனால் சிவசாயுஜ்யத்தையும் பெறலாம் எனயாக்ஞயவல்கியர் ஜனகருக்குக் கூறுகிறார்.

இவற்றுடன் 'நீறில்லா நெற்றி பாழ்' சிவாலயம் இல் லாத ஊரில் குடியிருக்கவேண்டாம், ஈசனை வழுத்தாத பிறப்பு வீண், சிவனைப் பற்றாத வித்தை நிந்திக்கத்தக்கது' என்பன போன்ற கருத்துக்களும் இவ்வுபநிடத மந்திரங் களில் காணப்படுவனவாம்.

இவற்றை யெல்லாம் பார்க்கும்போது 'மந்திரமாவது நீறு, வானவர் மேலது நீறு, வேதத்திலுள்ளது நீறு, வெந்துயர்தீர்ப்பது நீறு, போதந்தருவது நீறு, புன்மை தவிர்ப்பது நீறு, முத்தி தருவது நீறு, முனிவரணிவது நீறு என்றெல்லாம் திருஞானசம்பந்த மூர்த்திகள் போற் றியிருப்பதில் வியப்பில்லை யன்றோ?

சைவ மகிமை ★ (ச. சச்சிதானந்தம் பிள்ளை)

"ஆடும் பரிவே லணிசே வலெனப்
பாடும் பணியே பணியா யருள்வாய்
தேடுங் கயமா முகனைச் செருவில்
சாடும் தனியானே சகோ தரனே"

"இதய பங்கய குகரமே குகை என்ப தாரிய பாடையில்
அதனுளாய சிதம்பரத் துளியமலஞான விண்மெய்யனஞ்ச்
சததமுஞ் சுகநடன மேபுரிதம்பி ரானையொர் குகனெனக்
கதறுமா மறையவனையன்றெருக டவுணுமறி யோமரோ"

* இது சென்னை இராயப்பேடை ஸ்ரீ பாலசுப்பிரமணிய பக்தஜன சபையில் 17—2—1919ல் ஸ்ரீமத் பாம்பன்குமர குருசுவாமிகள் செய்தருளிய விரிவுரையின் சுருக்கமாகும். இதனை நம் சித்தாந்தத்தில் திரு. ச. சச்சிதானந்தம் பிள்ளை யவர்கள் மலர் 4 இதழ் 11ல் எழுதியுதவினார்கள் இக்கட்டு ரையின் சிறப்புக்குதியும் சித்தாந்தம் 33 ஆண்டுகளுக்கு முன்னுள்ள நிலையை அன்பர்கள் கூர்ந்து நோக்கக்கருதியும் இது மறுபடியும் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. (துணையாசிரியர்)

“பத்தியும் ஞானமும் பரவிடு மார்க்கம்
எத்தனை யோவகை யிருக்கினு மிகத்தில்
முத்திதந் தனுதின முழுப்பல னல்கச்
சத்திய மாவது சரவண பவவே”

இவ்வுபநிசாயச அறிக்கைத் தாளின் தலைப்பிலுள்ள
“உருவாயருவாய் உளதாயிலதாய்.....வருவாய் அருள்
வாய் குகனே” என்னும் பாடல் அருணகிரியார் வாக்கன்று.
புஷ்பரதச்செட்டியார் முதன்முதல் அச்சிட்ட கந்தரனுபூதிப்
பதிப்பினின்றும், “தூசா மணியும்...பேசா அனுபூதி
பிறந்ததுவே” என்னும் பாட்டோடு முடியும் 43 பாடலை
மட்டுங்கொண்டது அந்நூல் என்று உணரலாகும். அக்
கரங்கள் 51 ஆதல்பற்றிப் போலும் எட்டுப் பாடல்கள்
பின்னர்ச் சேர்க்கப்பட்டன.

மேற்செர்ன்ன 43-ஆம் செய்யுளோடு கந்தரனுபூதி
முடிகின்ற தென்பதே என் கொள்கையும்.

ஆன்மாக்கள் சார்ந்ததன் வண்ண மாந்தன்மையுடையன.
யான் இன்று கூறுவது மஹாத்மத் தன்மையை
யடைந்த பேர்கள் நீங்கிய ஏனையோரைக் குறித்ததாகும்.
அதைக் கேட்டு அதன் பொருளைச் சார்ந்து பயனுறு
வீரர்களென்பது என் கருத்து.

இன்று யானெடுத்துக் கொண்ட விஷயம் சைவ
மகிமை என்பது. சிவசம்பந்தம் சைவம். இச்சம்பந்தம்
எதனால் ஏற்படுவது? தீக்ஷையினாலா? அதீக்ஷதர் காணு
துண்ணலினாலா? புலாலுண்ணுமையினாலா? அல்லது
பரம்பரையாய் ஒரு குலத்திற் பிறந்த தன்மையினாலா
என்று கவனிக்க வேண்டும்.

அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்களில் எல்லோருக்கும்
தீக்ஷை செய்யப்படவில்லை. ஆகையால் தீக்ஷையே சைவம்
என்று சாதித்தல்கூடாது. இப்படிச் சொல்லுவதால்
தீக்ஷைசெய்து கொள்ள வேண்டாமென்று யான் சொல்
லியவனாகேன். அறுபத்து மூவருட்பலர் அதீக்ஷதர். அதீக்ஷ
தர் காணாமலுண்பதால் பெறும் ஞானமென்னே? அதீக்ஷ
தரோடு விவாக சம்பந்தங் கூடாதென்னுங் கட்டுப்பாடு
அவரவர் குடும்ப லக்ஷணத்தை யொட்டி எழுந்த தொரு
வரம்பென்க. தீக்ஷை பெற்றாருள்ளும் பெறாதாருள்ளும்

நல்லவரும் தீயவரும் இருக்கக் காண்கின்றோம். ஆதலால் தீகை பெற்றுக் கொள்ளன் மாத்திரையாலேயே இச்சிவ சம்பந்த உணர்ச்சி ஏற்பட்டுவிடுமென்று சாதிக்க இயலாது.

இனிப் புலாலுண்ணுமையைப் பார்ப்போம். புலாலுண்ணல் அநாசாரம். ஆனால் புலான் மறுக்கும் ஆசாரம் ஒன்றால் மாத்திரமே ஒருவற்குச் சைவம் சொந்தமாய்விடாது. ஆகும் என்றால் ஆடு, மாடு, யானை, ஒட்டை முதலிய சாகபக்ஷணிகளுக்குச் சிறப்புச் சொல்ல நேரிடும். ஆகையால் புலாலுண்ணுமையை நல்ல ஆசாரம் என்ற அளவிற்குப் போற்ற வேண்டுமேயன்றி, அதுவே சைவம் என்னல் அடாது.

இவை போன்ற, வேறு சில அருமைகள் தாமும் சைவமாகிவிடமாட்டா. 'பூமிக்குழிக்குள் யானிருப்பவன் ஆதலால் யான் சைவன்' என்னலாகாது. என்ன? குழிக்குள்ளிருக்கும் தவளையும் சைவமாகுமாதலின். ஒருவன், 'யான் தலையில் காலை மாட்டித் தலை கீழாய்த் தொங்கவல்லேன். இது சிவத்துவமல்லவா' எனின், வெளவாலும் அவ்வாறு தொங்குகிறதே என்க. 'யான் ஊர்களில் வசிப்பதில்லை, மலை வனங்களிலேயே சஞ்சரிக்கின்றேன் ஆதலில் யான் சைவன்' எனின் பிராணிகள் பல அப்படி வசிக்கின்றனவே என்க. 'யான் தண்ணீரில் செபிக்கின்றேன். ஆதலால் சைவன்' என்று கூறில், அவர் செபிப்பது யாது? சிவமந்திரந்தானா அன்றா என்று சோதிக்க வேண்டும் அஃதாயின் மீனைக் காட்டினும் விசேட முண்டு என்று கூறலாம் 'புண்ணிய தீர்த்தத்தில் முழுகுவதால் யான் சைவன்' என்னில், மீன்கள் ஏகதேசமாக வன்றி எப்போதும் அப்படி முழுகியுள்ளனவே என்க. 'நல்ல பாடல் பாடுகின்றேன். ஆதனால் யான் சைவன்' என்னில், வானம்பாடியும் குயிலும் இனிமையாய்ப் பாடுகின்றனவே என்க. 'சைவத்திருமுறை வைத்துக் கொண்டு பாராயணம் பண்ணுகின்றேன்' என்னில் அது மிக நல்லதேயாயினும் அஃதொன்றினால் மட்டும் ஒருவன் சைவனாய் விடுமாறில்லை என்க.

இவ்வாறே உள்ளானைப் போலும் மாடப் புறவைப் போலும் நிறறலாலும் சைவம் வாய்த்து விடாது. பாம்பு

போல் சின்னாள் வாயுபகஷணம் பண்ணுதலாலும் பட்டினியாயிருத்தலாலும், காட்டுக் கழுகுபோல் சருகுண்பதாலும் பறவைபோல் ஆகாயத்தில் பறத்தலாலும், பூசஞ்சாரம் செய்வதாலும் அது சித்திப்பதில்லை.

இப்படியே மூச்சடக்கு வதனாலும் தனிச் சிறப்பில்லை, முத்துச் சலாபங் குளிப்பார்க்கு மது கைவருமாதலின். “யோகிகள் பிராணாயாமம் பற்றி எழுதியுள்ளார்களே” என்னில், சிவயோகிகள் எழுதியிருந்தால் அது பற்றி யோசிப்பாம் என்க. தேகாப்பியாசத்தால் தேகம் வலுப்படுவது போலப் பிராணாயாமத்தால் வாதபித்த சிலேத்தும சமத்துவம் உண்டாகலாம். ஆனால் ஆபத்தும் விளையலாம். துருத்தியைக் கும்பித்து யானும் இளமயில் பிராணாயாமம் சில காலம் செய்தேன்; அது வெண்டாமென்று உணர்த்தப்பட்ட பின்பதை நிறுத்தினேன்.

“எரிபெ ருக்குவ ரவ்வெரி யீசன
துருவ ருக்கம தாவ துணர்கிலார்
அரிய யற்கரி யானே அயர்த்துப் போய்
நரிவி ருத்தம தாகுவர் நாடரே”

“கான நாடு கலந்து திரியிலென்
ஈன மின்றி இருந்தவஞ் செய்யிலென்
ஊனே யுண்ட லொழிந்துவான் நோக்கிலென்
ஞான னென்பவர்க் கன்றிநன் கில்லையே”

“வேத மோதிலென் சாத்திரங் கேட்கிலென்
நீதி நூல்பல நித்தல் பயிற்றிலென்
ஒதி யங்கமோ ராறு முணரிலென்
ஈசனே யுள்குவார்க் கன்றி யில்லையே”

“கூட வேடத்த ராகிக் குழுவிலென்
வாடி யூனே வருத்தித் திரியிலென்
ஆடல் வேடத்தி னம்பலக் கூத்தனைப்
பாட லாளர் க்கல் லாற்பய னில்லையே”

“கோடி தீர்த்தங் கலந்து குளித்தவை
ஆடினாலு மரனுக்கன் பில்லையேல்
ஒடு நீரினே யோட்டைக் குடத்தட்டி
மூடிவைத்திட்ட மூர்க்க னோடொக்குமே”

என்னும் அப்பர் திருவாக்குகளை ஊன்றிப் பார்க்க. யான் மேலே கூறியவை தவத்திற் குரியவை எனினும், அவை

சிவத்தை முன்னிட்டுச் செய்யப்படாவிடின் சைவத்திற் குரியனவாகா.

“அவனை யொழிய வமரரு மில்லை
அவனன்றிச் செய்யு மருந்தவ மில்லை
அவனன்றி மூவரா லாவதொன் றில்லை
அவனன் றியூர்புகு மாறறி யேனே

என்ற திருமந்திரத் திருவாக்கை யுன்னுக.

சிவம் என்பது அந்வய நாமம். முத்திக்குச் சிவம் என்னும் பேருண்டு. எனவே முத்திவிரும்புவோரெல்லாரும் சைவர் என்று கோடல் கூடும்.

சிவத்திற்குத் தட்த்த லக்ஷணம் எனவும் சொரூப லக்ஷணம் எனவும் இரண்டு லக்ஷணமுண்டு. இவற்றுள் தட்த்த லக்ஷணச்சார்பாக மட்டும் இங்குச் சிலவிவகரிப் பேன். திருநீறு, திருக்கண்மணி, சிவ மந்திரம், சிவனுருத் தியானம், சிவனடியவர் பூசை ஆகிய இவை சிவ சம்பந்த மாகி ஒருவனைச் சைவனென நிறுவும். இவையுடையானைச் சைவனென அழைக்க யாதொரு தடையு மில்லை. இவற்றுள் ஒன்றிரண்டு பொருந்தாவிடினும், இரண்டு முக்கியம். அவை சிவநாமோச்சாரணமும் சிவனடியார் பூசையும். சிவமந்திரம் பல விருப்பினும் சிவ சப்தமுள்ள மந்திரமே சைவத்திற்குரியது. அச்சப்தம் முற்றும் சிவமந்திரம். அதனோடு ஓட்டி வேறு எதையும் சேர்க்கலாகாது. அச்சப்தம் சிவனை முன்னிட்டிருப்பது; சிவனுனை வழிநின்றலும் கேட்கப்படும்; எனவே ‘சைவன்’ என்னுஞ் சொல் மிகுச் சிறப்பாக ஏற்படுவது. சிவனது மகிமைஎங்கெங்குச் செல்லுகின்றதோ அங்கெல்லாம் இச் சப்தமும் எழும்.

இச்சிவமூர்த்தியின் விடயமாக ஒரு நிலை எல்லாத் தத்துவங்கள் வரையிலுமுள்ளது. இது சமய நிலை. மற்றொன்று தத்துவாதீதமானது. இது சமயத்திற்குப் புறம் போ எனின், அன்று.

“சைவசமயமே சமயம் சமயாதீதப் பழம்பொருளைக் கைவந்திடவே மன்றுள்வெளிகாட்டுமிந்தக் கருத்தை

விட்டுப் பொய்வந்துழலும் சமயநெறி புகுதவேண்டா முத்திதருஞ் தெய்வசபையைக் காண்பதற்குச் சேரவாருஞ் செகத்திரே.”

என்னுந் தாயுமானார் திருவாக்கைக் கருதுக. பிறசமயங்களைப் பற்றி யான் பேச வரவில்லை. அவைகளைப் பற்றிப் “பொய் வந்துழலும்” என்று தாயுமானார் புகன்றதன் கருத்தை, ‘சமயாதீதப்பழம்பொருள்’ என்றதை விளக்கு முகத்தால் புலப்படுத்துகின்றேன்: சைவ சமயம் ஒரு மரம் போன்றது. அதில் இலை, அரும்பு, காய், கனிஉண்டு கீழ் நிலையினும் மேல்நிலை ஏற்றம். எங்கே ஆதி ஏற்பட்டதோ அங்கே அந்தமுழுண்டு. பழத்தில் வித்துண்டு. ‘மேற்பாடலில்’ ‘பழம்பொருளை’ என்பற்குப் ‘பழமாகிய பொருளை’ என்று பொருள் கொள்ளலாம். அதனைச் சைவம் தன்பாற் கொண்டுள்ளது. கிளையிலுள்ளவரை பழம் மரத்தோடு சேர்ந்தது. கிளையைவிட்டுநீங்கின பின்பேபுசிப்பர் மானிடர். அப்படிவேறுபடுத்துந் தன்மையில் சைவம் சமயாதீதமாகின்றது. ஆனால் அப்போதும் அது பழமே. கொம்பரை விட்டுக் களைந்ததுதான் வேறுபாடு. சமயமே “சமயங் கடந்தமோன சமரச” மாய் விடுகின்றது. ஆனால் பழந்தின்றவன் காய் தின்னான் என்னும் நுட்பத்தையு முணர்க.*

ஆயின், ஒவ்வொருவனும் வரிசையாகத்தான் சமய ஏணிப்படியிற் போக வேண்டுமோ? சாமுசித்தனாவான் முற்பிறப்பில் விட்ட விடத்திலிருந்து, இப்பிறவியில் தொடங்குவன். “எப்போது.

*இங்கு, கீழ்வரும் மேற்கோளைக் கருதிக் கோடல் பயனுடைத்தாம்:—

‘சைவ சமயமே சமயம்’ என்றதிலுள்ள ஏகாரம் குழுவினின்று பிரிக்கும் பிரி நிலையாம். துணிதற் பொருடரு தேற்றேகார மெனினுமிழுக்காது. “சைவ சமயம்” என்பது தளிர்த்துப் பூத்துக் காய்க்குமொரு தருவொக்கும். “சமயா தீதம்” என்பது அத்தருவிற் பழுக்கும் பழம் கொம்பரை விட்டு நீங்கி அனுபவிப்பார்க்கு அனுபவப் பொருளாதலொக்கும் “இல்லது வாரா”து எனுநியாயத் தின்படி இருந்து பழம்போல் வெளிப்படத்தக்க அது “பழம்பொருள்” எனப்பட்டது.

—ஸ்ரீமத் சுவாமிகளே அருளிச்செய்த
சைவசமய சரபம் :

பக்கம் ௨௭௬-௨௭௭-௪,௪.

விரத்தி தோன்றிற்றோ அப்போதே ஞானநெறி நிற்க
என்பது சுருதி. இதற்குக் காலவரம்பில்லை. சரியை கிரியை
யோகங்களை எந்நாளும் ஒவ்வொருவனும் செய்யவேண்டு
மென்னல் தவறு. வேண்டுமென்னில், ஒரு நாளும்
முத்தியில்லாமற் போம்.

இங்ஙனம் கூறிய சைவ சமயம் இறைவ னனுக்கிர
கத்திற்கு நிலைக்களமாய் விளங்குவது. இவ்வநுக்கிரகத்
தை ஐம்முகச் சிவம் அறுமுகச் சிவம் என்னும் இரண்டு
மூர்த்தி விஷயமாய்ப் பெறலாகும். இங்கு ஐம்முகச் சிவ
னைப் பற்றிப் பேசுவல். சாதகற்குச் சமய ஏற்பாடு அவசியம்.
அஃதில்லா விடில் அவன் முயற்சி, காவில்லாதவன் நடக்க
முயலுவதை யொக்கும். மக்கள் வாழ்க்கைக்கு ஏதோ ஒரு
சமயம் வேண்டும்.

திக்கப்ஸ்ம ரஹிதம் பாலம், திக்ராமம் அசிவாலயம்திக்
அநீசார்சனம் ஐன்ம திக்வித்யா மசிவாச்ரயாம்' என்னும்
சுருதி யாரை நோக்கிக் கூறுகின்றது? பொதுவில் யாவ
ரையும் நோக்கியே. இந்த பிருஹஜ்ஜாபாலச் சுருதியின்
பொருள்: "பஸ்ம மணியாத நெற்றியைச் சுடு. சிவாலய
மில்லாத கிராமத்தைக்கொளுத்து. சிவார்ச்சனை இல்லாத
ஐன்மத்திலே தீயைவை. சிவனை யாச்சிரயிக்காத சாத்
திரத்தை எரித்து விடு" என்பதாம். எனினும் சிவனடி
யார்க்கு அது சிறப்பு வகையில் முக்கியமாகும். 'பூத்யின
ப்ரமதி தவ்யம்' என்னும் தைத்திரீயம் திருநீற்றை விடக்
கூடா தென்று வற்புறுத்தி ஆணையிடுகின்றது. சிலர்,
'மனக்குவிவைப் பற்றி இப்படி வற்புறுத்தாது சாம்பற்
பூச்சுக்கு இந்த மகிமை தருவது எற்றுக்கோ? திருநீற்றணிக
லென்னும் விதி அவசியம் தானோ', என்று ஆசங்கிப்பர்.
கடவுள் எதை எதை ஏன் அமைத்தார் என்று நாம்
காரணஞ் சொல்ல முடியுமா? ஒரு மரத்தில் பூக்கள் பல
நிறத்தோடு பூத்தற்குக் காரணங் கூற முடியுமோ?
முகத்தில் இரண்டு கண்ணுமிருப்பானேன்? பின்புறமேன்
இருகண்களில்லை. இப்படிப் பல கேட்கலாம். ஆகையால்,
எது சிவனால் கட்டளையிடப்பட்டதோ அதைச் செய்க.
செய்யாமலிருந்தாலென்ன' என்பது கடவுள்கட்டளையை
மீறினாலென்ன என்று கேட்பதே யாகும்

ஆனால் இங்குக் கவனிக்க வேண்டியது, இது கடவுள் கட்டளை தானே என்பது. 'மந்திரமாவது நீறு' 'வேதத்திலுள்ளது நீறு' என்றெல்லாம் எழும்ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவாக்கே சாக்ஷி. அவர் அது கொண்டு சமணக்கூன் பாண்டியன் சுரந்திர்த்தார். அச்சுரத்தைத் தீர்க்க அவர்க்கு வேறு வகையிருந்தும், சைவ சின்னமாகிய விபூதியைக் கொண்டு நீக்கி அதன் பெருமையை நாட்டினார். நோயைக் கொல்ல விபூதி கருவியாயிற்று. சிவபெருமான் திருவுள்ளத்தை நாமறியாவிடினும் இக்காரியத்தில் திடபத்தி யுண்டாக வேண்டும். வேறு மருத்துவ நூற்காரணங்களு மிருப்பினுமவை ஈண்டு வேண்டப்படா. சிவனுணைக்குக் கீழ்ப்படிக. "வெண்ணீறணிகிலாதவரைக் கண்டால் அம்ம நாமஞ்சுமாறே" என்றவிடத்து, சிவ வழிப்பட்டார்க்கு இது போதிக்கத்தக்கது. படாதார்க்குப் போதிக்கத் தக்கதன்று என்பது மணிவாசகர் கருத்து. ஒரு சமய இனத்தவரென்னும் சமய ஒற்றுமை நோக்கி இங்ஙனம் அருளிநூலென்று நினைக்கின்றேன்.

இங்கு ஒரு சிறிது சைவ சமய குரவர் பெருமையைக் குறிக்கக்கடவேன். அவர்கள் தெய்வ மகிமை பெற்று விளங்குவோராவர். வடமொழியில் பல ஆசிரியன்மார்கள் நூல்களுள். ஆனால் அவையெல்லாம் அவ்வம் முனிவர்களருளிய மொழிகளே என்பதற்குச் சான்றில்லை. அன்றியும் அவை மிகவும் பண்டையன. ஆனால் நால்வர்கள் கருத்துக்களை அறிவிக்க அவர்கள் அருட்பாடல்களே உள்ளன. அவை எழுந்த காலமும் இரண்டல்லது மூன்றாயிர ஆண்டுகட் குட்பட்டதே. பதினெண்புராண வாக் கியங்களனைத்தையும் வியாசவாக்கியம் என்ன முடியாது. பிரம சூத்திரமட்டும் அவர் வாய் மொழி யென்னலாம். பாடியம் எழுதினோர் சுருதி துணை கொண்டு பலவாறு எழுதி, அவரவர் உரையையே 'சுருதி சம்மதித்தது,' 'சரஸ்வதி ஓப்பியது' என்றெல்லாம் உயர்த்திக் கூறலாயினர். இந்நூல்களை யெல்லாம்விட நம்சமயாசாரியர் அருளிப்பாடுகள் சிறந்தவை. அவர்கள் செயல்கள் சிவன் ஒருவனுள்ளன் என்பதைக்காட்டுகின்றன. இதையும் நம்பாத ஒருவன் வேறெதைத்தான் நம்புவான்? மற்ற பல நம்பிக்கைகளிலும் அவர்கள் வாக்கியங்களை நம்பல்

சிறந்ததாகும். அவர்கள் பாடல்களைச் சிவபெருமான் அங்கேரித்துள்ளார். அவர்களை நம்பினோர் அவர்கள் அடைந்த இடத்தை அடையலாம்.

இனி 'உருத்திராக்க' மென்பது 'ருத்ரம்' 'அக்ஷம்' என்னும் இரண்டு சொற்களாலாயது. அதன் வரலாறு நீவிரறிந்ததே. அதுவும் சிவசம்பந்த முடையது. திருநீற்றிற்குள்ளது போலவே இதற்கும் மகிமையுண்டு.

சிவ மந்திரமாவது மறக்கக்கூடாததோர் தெய்வவொலியென்றுசுந்தரமூர்த்தி நாயனார் "நற்றவாவுன்னைநான்மறக்கினும் சொல்லுநா நமச்சி வாயவே" என்னும் அரிய மொழிகளால் அறிவுறுத்தியருளினார். இம்மந்திரம் வேத இதயத்துள்ளது. சைவர்க்கு இது இன்றியமையாதது. 'மந்திரம்' என்னுங்கிளவி, நினைப்பவனைக் காய்ப்பது என்னும் பொருளுடையது. இச்சிவமந்திரத்தைத்தூலம், சூக்குமம் காரணம் என்று நூல்கள் பிரிப்பினும் அவையெல்லாம் உண்மையில் ஒரே பயனுள்ளவையே. ஆகமக்காரர் இதில் பதி பசு பாசலக்ஷணங்கூற முற்படுவர். எனக்கு இதில் தடையில்லை. இம்மந்திரம் செபிப்போர் பிறமந்திர மெதையுங்கையாளார். பின்னர்க் காரணங் காட்டுவல். எனது கோட்பாட்டை,

"மடமோட்டும் கருணைதனை மறவேன் நெஞ்சுள வளவுமாற்றாநூலைத்
தொடமாட்டே னவருரைக்கு முரைகளே னனியாயத்
தொடக்கர் கோட்குட்
படமாட்டே னருள்கரந்து வியையவொரு மொழிப்பயனிற்
படரு நோக்கம்
விடமாட்டே னினிதளித்தி யெனதுகுகப் பிரமமென விளங்
கெம் மாணே"

என்னும் பாட்டுணர்த்தும்.

ஆசாரிய சுவாமிகள் நால்வரும் ஒரே தெய்வ உபாசகர் என்பதைச் சைவர்கள் கருத்தான்றிப் பார்க்க வேண்டும். பின்வரும் எடுத்துக் காட்டுகளைக் கருதுக:

"கருமா னுரியாடைக் கரைசேர் கண்டத்தெம்
பெருமான் கழலல்லால் பேணு துள்ளமே"—சம்பந்தர்.

"சென்றுநாம் சிறுதெய்வம் சோவோ மல்லோம்
சிவபெருமான் திருவடியே சேரப் பெற்றோம்" — அப்பர்

“மறிசே ரங்கையனே மழபாடியுண் மாணிக்கமே
அறிவே உன்னையல்லால் இனியாரை நினைக்கேனே”

—சுந்தரர்.

“கொள்ளேன் புரந்தரன் மாலயன் வாழ்வு குடிகெடினும்
நள்ளேன் நினதடியா ரொடல்லால் நரகம் புகினும்
எள்ளேன் றிருவரு ளாலே இருக்கப்பெறி னிறைவா
உள்ளேன் பிறதெய்வ முன்னையல்லா தெங்க ளுத்தமனே”

—மணிவாசகர்.

இங்ஙனமே அருணகிரிநாதரும்,

“படிக்கின் றிலேபழ நித்திரு நாமம் படிப்பவர்தாள்
முடிக்கின் றிலேமுரு காவென் கிலேமுசி யாமலிட்டு
மிடிக்கின் றிலேபர மானந்த மேற்கொள விம்மிவிம்மி
நடிக்கின் றிலேநெஞ்ச மேதஞ்ச மேது நமக்கினியே”

என்று முடிவாகக் கூறுகின்றார். இன்னன பல்ல. இந்நிலை
வடமொழிமறைக்கும் சம்மதமானது.

உதாரணம்:—

(அ) “சிவ ஏகோத்யேயச் சிவம்கரஸ் ஸர்வமந்யத்
பரித்யஜ்ய”
(அதர்வசிகை)

(பொருள்: ‘அந்நியமான யாவையும் விட்டு,
சிவமெனும் பெற்றியால் மங்களத்தைச் செய்யும்
சிவனையே தியானிக்க வேண்டும்.')

(ஆ) “தஸ்மாத் ஸர்வாந் பரித்யஜ்யத் யேயாந்
விஷ்ணவாதி காநஸுராந்
சிவஏவ ஸதாத்யேயஸ் ஸர்வ ஸம்ஸார மோசக:”
(சுரபோபநிஷத்.)

பொருள்: ஸம்ஸார துக்கநாச முக்திப் பிராப்தியின்
பொருட்டு விஷ்ணு முதலிய ஸர்வ தேவர்களையும் விட்டு
எஞ்ஞான்றும் தியேயனாகவுள்ள சிவனையே தியானிக்க
வேண்டும்.

இவை போன்ற பிரபலப் பிரமாணங்களால் ஒருவனுக்
குப் பல மூர்த்தி வழிபாடு கூடாது என்று கூறுவது
நன்றாய்த் தெரிகின்றது. ஒரே மூர்த்தியும் ஒரே மந்திரமும்
வேண்டும். இதைச் சைவர் நன்கு கவனிப்பதில்லை. பல

தெய்வ வழிபாடு அவர்கட்குக் கூடாது. சொரூப லக்ஷணத் திற்குப் போனால் எல்லை ஒன்றும் ஏற்படாது. அது ஞானிகட்குரியது. ஏனையோர் உருவத்தைப் பற்றிச் செல்வோர், சரியையாதி மூன்றும் மூர்த்தியைப் பற்றியவை யாதலின். சொரூபம் மூர்த்தமல்ல. மூர்த்தி அதற்கு ஆசாரியன். பெரும்பாலோர் சாரூபத்திற்குள் நிற்போர். இவர்கள் ஒரே மூர்த்தியை வழிபடாவிடின், பொதுக் கதிக்குரியராய் இந்திரபத மட்டும் கிடைக்கப் பெறுவர். தியானமென்பது ஒரு மூர்த்தி பாவணையிலாவது; இரண்டு மூர்த்தி யுபாசனை கூடாது. இப்படிச் செய்வது, ஒரு கோயிலை இடித்து இன்னொரு கோயிலைக் கட்டுவதை யொக்கும். சிவனையே கதியாகக் கொள்வான், விண்டுவாதி தேவர்களை விடவேண்டும். பிற மூர்த்தி யுபாசகர்கட்கும் இதுபோன்ற நியமம் ஏற்றதே. ஆனால், மற்ற தேவர்களைக் கண்டால் பொதுவகையில் வழிபடுமின். பலசில்லரை மந்திரங்களை விரும்பன்மின். எத்துன்பம்வரினும் உம்மொரு மூர்த்தியையேகொண்மின். ஆசாரிய சுவாமிகள் நால்வரும் சிவனைத் தவிரவேறெத்தெய்வத்தின் மேலும் பாடவில்லை கருதுமின். அவர்கள் காலத்துக்கு முன்பு பல தெய்வ வழி பாடிருந்தது. அவர்கள் ஒரே தெய்வம் வெண்டுமென்று வற்புறுத்தினர். (தொடரும்)

ம கி ழு ச் சி

நம் சமாஜத்தின் துணைத்தலைவர், நூலாசிரியர் குழு உறுப்பினர், விழாத் தலைவர், மாநாட்டுத்தலைவர் முதலிய பலபொறுப்புகளையுமேற்றுச் சிறப்புறச்செயலாற்றும் காஞ்சி புரம் சித்தாந்த சிகாமணி திரு. க. வச்சிரவேல் முதலியார் B.A., L.T., அவர்களுக்கும் நம் சமாஜப் பேரண்பராய போடி நாயக்கனார் திரு. C. சுப்பிரமணிய முதலியார் M.A., L.T., அவர்களுக்கும் மைய அரசியலார் ஆசிரியர் களுக்குள்ள சிறப்பு விருதுகளையும் வழங்கி 500 வெண் பொற் காசுகள் பரிசாகவும் வழங்க விருப்பது அறிந்த சமாஜம் மட்டிலா மகிழ்ச்சி எய்துகின்றது. அவர்கள் பல பேறுகளுமுற்று சிறக்க வாழ்வார்களாக,

மதிப்புரை

திருத்தொண்டர் போற்றிக் கலிவெண்பா.

இந்நூல் ஒருவெண்பாவாலாய காப்புச் செய்யுளுடன் 154 அடிகள் அல்லது 77 கண்ணிகளையுடையது. இதில் ஒவ்வொரு கண்ணியும் ஒவ்வொரு நாயனார் பெருமையைக் குறிப்பிடுகிறது. இது, தனியடியார் அறுபத்து மூவர், தொகையடியார் ஒன்பதின்மர், திருத்தொண்டர் வரலாற்றுக் குறிப்புகளைப்பாடிய நம்பியாண்டார் நம்பிகள், சேக்கிழார் சுவாமிகள், உமாபதி சிவாச்சாரியார், சிவஞான முனிவர் ஆகிய நால்வர் ஆதியவர்களைப் போற்றிப் பாடிய நூலாகும். நற்றில், இந்நூல்,

—நாட்டமுடன்

பத்தியினால் போற்றிசெயும் பண்பர் சிவனருளால்
சத்தியமாய்ச் சார்வார் சரண்.

என்று நூற்பயனையும் அறதியிட்டுக் கூறுகின்றது.

பல ஆண்டுகளுக்கு முன் இந்நூல் புலவர் நெல்லி அப்பாசாமி உடையாரால் இயற்றப் பெற்றது. அதை நன் முறையில் நம் சமாஜப் பழம் பேரண்பர் புலவர் திரு. R. பஞ்சநாதம் பிள்ளை அவர்கள் மேற் பார்வையுடன் திருக்குறள் வேள் நம் சமாஜ ஆயுள் உறுப்பினர் திரு. ஜி. வாதாஜன் பி. ஏ. அவர்கள் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். அன்பர்கள் வாங்கிப்படிக்க வேண்டுகிறோம். விலை குறிக்கப்பெறவில்லை. இந்நூல் கிடைக்குமிடம்:—

புலவர் R. பஞ்சநாதம் பிள்ளை,

மலைக்கோட்டை, திருச்சி.

—(அம்பை சங்கரன்.)

குறிப்பு:— சித்தாந்த வாயிலாய் மதிப்புரைகள் எழுதப் பெற்ற நூல்கள் யாவும் சமாஜத்தில் கிடைக்குமென்று கருதி அன்பர்கள் பலர் சமாஜத்திற்குக் கடிதம் எழுதுகின்றனர். அந்நூல்கள் கிடைக்குமிடம்பற்றி அவ்வம் மதிப்புரைகளிலேயே குறிப்பிடப் பெற்றிருக்குமாதலின் அவ்விடங்களுக்கே எழுதிப்பெற்றுக் கொள்ளுமாறு வேண்டுகின்றோம். சமாஜ வாயிலாய் வெளியிடப்பெற்ற நூல்கள் மாத்திரம்தான் சமாஜத்தில் கிடைக்கும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

—(துணையாசிரியர்)

சமாஜத் தேர்வுகளின் பாடத் திட்டம்

இளஞ் சைவப் புலவர்

1. இலக்கணம் : நன்னூல் கண்டிகை (ஆறுமுக நாவலர்) யாப்பருங் கலக்காரிகை, தண்டியலங்காரம் (பொதுவியல், பொருளணியியல் மட்டும்.)

2. இலக்கியம் : திருமுருகாற்றுப்படை, கந்தர் கலிவெண்பா, கந்தர் அனுபூதி, திருக்குறள் அறத்துப்பால் (பரிமேலழகர் உரையுடன்) சுந்தரர் தேவாரம் முழுவதும்.

3. சாத்திரம் : திருவுந்தியார், திருக்களிற்றுப்படியார், உண்மை விளக்கம், திருவருட்பாயன், கொடிக்கவி, வினாவெண்பா.

4. உரைநடை : சைவத்தின் சமரசம் (திரு. வி. க.) வாசீசர் அல்லது மெய்யுணர்வு (சிவக்கவிமணி) பட்டினத்தார் வரலாறும் நூலாராய்ச்சியும், தாயுமானவர் வரலாறும் நூலாராய்ச்சியும் (கா. சு. பிள்ளை M.A., M.L.) பெரிய புராண வசனம், திருவிளையாடற் புராண வசனம் (ஆறுமுகநாவலர்)

சைவப் புலவர்

1. இலக்கணம் : தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரம் (நச்சினர்க்கினியம்) சொல்லதிகாரம் (சேனாவரையம்) பொருளதிகாரம் (இளம் பூரணம்) தருக்கசங்கிரகம் (சிவஞான முனிவர்)

2. இலக்கியம் : பெரிய புராணம் (திருநாவுக்கரசர் புராணம் முழுவதும்), சம்பந்தர் தேவாரம் முழுவதும், திருவாசகம் முழுவதும், ஒன்பதாந் திருமுறை முழுவதும்.

3. சாத்திரம் : சிவஞானபோதச் சிற்றுரை, சிவஞான சித்தியார் சுபக்கம் (சிவஞான முனிவர் உரை) சிவப் பிரகாசம், சங்கற்ப பிராகாணம்.

4. உரைநடை : சைவ சித்தாந்த ஞானபோதம் (மறைமலையடிகள்) சிவஞான சித்தியார் ஆராய்ச்சி, (ந. சிவகுருநாத பிள்ளை) திருக்குறளின் உட்கிடை சைவ சித்தாந்தமே (க. வச்சிவேல் முதலியார்) சிவஞான முனிவர் உரைநடை நூல்கள், பெரியபுராண சூசனம் (ஆறுமுக நாவலர்)

சமாஜத் தேர்வு எழுதுவோர் கவனிக்க :

தேர்வு எழுத விரும்புவோர் பாடதிட்டத்திற் குறித்துள்ள நூல்களை நன்கினிது படித்துப் பயிற்சிபெற்றிருத்தல் வேண்டும். முதல் வகுப்பில் தேர்ச்சிபெறும் இளைஞர்க்கு அதற்கென அன்பரொருவர் வழங்கிய மூலப் பொருளினின்று வரும் வருவாயைக் கொண்டு பரிசு வழங்கப் பெறும். இளஞ் சைவப் புலவர் தேர்வுக்கு ரூபாய் மூன்றும் சைவப் புலவர் தேர்வுக்கு ரூபாய் நான்கும் பதிவுக் கட்டணம் ஆகும். விண்ணப்பம் அனுப்பும் இறுதிநாள் 30—9—64. தேர்வு நவம்பர் மாதம் மூன்றாம் சனி ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் நடைபெறும்.

பிற செய்திகள்

திருச்சிற்றம்பலம் திருமுறைக்கழகத்தின் சார்பில் மூன்றாம் ஆண்டு விழாவும் நால்வர் திருவிழாவும் ஸ்ரீநடன புரிசுவரர் ஆலயத்தில் 14—8—64ல் காந்திவித்தியாலய பள்ளிகளில் பயிலும் மாணாக்கர், மாணாக்கியர் உதவியோடு சிறப்பாக நடைபெற்றது. காலேமுதல் சுந்தரர் தேவாரபாராயணம். மாலையில் திருச்சிற்றம்பலம் வித்துவான் கு. கல்யாணசுந்தரம், அண்ணாமலை சர்வகலாசாலை ஆராய்ச்சித்துறை வித்துவான் சொ. சிங்காரவேலனார், திரு. மு. அருணாசலம் ஆகியோர்நால்வர் குறித்தும் சொற்பெருக்காற்றினார்கள். இரவு விசேஷ ஆராதனையோடு நால்வர் வீதிபுலா சிறப்பாக நடைபெற்றது. சென்னை குமாரி கௌரி மிகவும் இனிமையாக சுந்தரர் தேவாரங்களைப் பாடியது மிகவும் சிறப்பான நிகழ்ச்சியாகும்.

அரியலூர் மணிவாசக மன்றத்தின் சார்பில் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தமிழ் விரிவுரையாளர் திரு. அ. நடேச முதலியார் அவர்கள் 15...8...64; 16...8...64ல் குரபன்மன் வீரமும் தவமும், முருகன் திருவிளையாடல் என்பன பற்றிப் பேசினார்கள்.

பிற செய்திகள்

மேலைமாம்பலம் ஸ்ரீ காசிவிசுவநாதர் கோயிலில் குட முழுக்கு விழா 21—8—64 காலை மிகச் சிறப்பாய் நிகழ்ந்தது.

13—8—64 மாலை சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் குருபூசை விழா நாகர்கோவில் நன்னெறி மன்றத்தின் சார்பில் கொண்டாடப் பெற்றது. திருவாவடுதுறை ஆதீனம் சுசீந்திரம் கிளைமடம் ஸ்ரீலக்ஷ்மி திருஞான சம்பந்த சுவாமிகள் தலைமை தாங்கினார்கள். திருமுறை ஓதல் முதலியன நிகழ்ந்தபின் சைவப்புவலர் திரு.சி. குமரேசபிள்ளைசைவப்புவலர் திரு. E. பகவதிப்பெருமாள் பிள்ளை திருவாவடுதுறை ஆதீன குமரிமாவட்ட நிர்வாக அதிகாரி திரு. வீரசிவம் ஆகியோர் சுந்தரர் பெருமானைப்பற்றி நன்மொழியாற்றினர். தலைவர் கருத்துரைக்குப்பின் கூட்டம் இனிது முடிந்தது.

புரசைத்திருநெறிக் கழகத்தின் சார்பில் திருவாரூர் திருநாள் 14—8—64ல் புரசை வேம்படி விநாயகர் கோவிலில் நிகழ்ந்தது. தவத்திரு சோமசுந்தரத் தம்பிரான் சுவாமிகள் சொற்பெருக்காற்றினார்கள்.

திருமயிலை வெள்ளிச்சுரர் திருக்கோயிலில் 1—9—64 செவ்வாய்க்கிழமை மாலை 7 மணிக்கு நம் தேவாரத்திலுள்ள ஐந்து போற்றித்திருவகவல்களையும் 'தரிக்கிலேன்' என்ற திருவாசகப் பதிகத்தையும் ஓதி, சிறப்பு வழிபாடு நிகழ்ந்தது.

சென்னை நக்கீரர் கழகத்தவரால் நடத்தப்பெறும் திருவள்ளுவர் தமிழ்க்கல்லூரிசென்னைமண்ணடிபவழக்காரத்தெருவிலுள்ள A. R. C. மகளிர் உயர்பள்ளியில் சிறப்பாக நடைபெறுகின்றது. அதன்மூலம் தமிழ்ப் பயிற்சியும் சமய அறிவும் பெறவாய்ப்புண்டு. மேலும் மறைமலையடிகள் ஆராய்ச்சிக்குழு, புவலர் சுற்றுலா முதலிய நற்செயல்கள் பலவற்றையும் இக்கழகத்தவர் மேற்கொண்டிருப்பது போற்றத்தக்கது.